

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: I. Z.*, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem H., Ukrajina, v České republice naposledy bytem P., *zastoupeného* advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti *žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie*, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě ze dne 12.2.2014 proti rozhodnutí žalované č.j. X ze dne 31. ledna 2014 o *správním vyhoštění a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 17A 5/2014-35 ze dne 11.4.2014*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 31. ledna 2014 č.j. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka na nákladech řízení částku 4.114,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. X, VS: 2013173, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, Jungmanova 31, Praha.**

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 13.1.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. *s.ř.s.*). Dle § 4 odst. 1 písm. a) *s.ř.s.* soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Včasnou žalobou ze dne 12.1.2014 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 31.1.2014 č.j. X, jehož kopie byla připojena, kterým bylo ve smyslu § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno napadené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení kontroly pobytu, pátrání a eskort (dále jen **PČR Plzeň** či **nalézací správní orgán**), vydané pod č.j. X dne 20.9.2013 ve věci správního vyhoštění.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 31.1.2014, na jehož celé znění soud pro stručnost odkazuje, bylo uvedeno, že rozhodnutím napadeným odvoláním, tj. *rozhodnutím PČR Plzeň ze dne 20.9.2013*, žalobci bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon** či **zákon o pobytu cizinců**), správní vyhoštění z území České republiky (dále jen **ČR**); doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**), byla stanovena na 6 (šest) měsíců, neboť v průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce na základě dohody o provedení práce, což je rozhodující důkaz, uzavřené dne 5.2.2013 s firmou SEM Bohemia s.r.o. (*původně firma Aneo s.r.o.*), jejímž předmětem bylo zhotovení dřevěných palet, skladování výrobků, manipulace s výrobky na skladovací ploše u odběratele společnosti Pila Těně s.r.o. (*okres Rokycany*), vykonával nezákonně výdělečnou činnost, tj. byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a to ode dne do dne 6.2. do 21.2.2013, když potřebné pracovní povolení neměl, neboť byl držitelem pouze povolení úřadu práce (*krajská pobočka pro hlavní město Prahu*) ze dne 22.11.2012 s platností do 12.4.2013 pro jiného zaměstnavatele (*Aneo s.r.o., Praha 1, 28. pluku 128/12*), na jinou činnost (*dělník v oblasti výstavby budov*) a pro jiné místo výkonu práce (*Praha*) a měl povolen dlouhodobý pobyt v ČR za účelem zaměstnání, proto odvolací orgán (tj. *žalovaná*) neshledal, stejně jako PČR Plzeň, že by žalobce byl v postavení osoby samostatně výdělečně činné (dále jen **OSVČ**), ale naopak byl prokázán výkon závislé práce, nebo-li pracovněprávní vztah, protože kontrolovaná činnost žalobce nese znaky zaměstnání, když tuto skutečnost v podaném odvolání ani nenapadl. Také bylo uvedeno, že počátek doby v délce 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, i její délka byla stanovena v souladu s § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR; dle § 118 odst. 3 zákona byla cizinci stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 (patnácti) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a pokud by cizinec byl v průběhu doby k vycestování zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje; podle § 120a zákona pak bylo konstatováno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona. Dle žalované z hlediska zákonnosti proběhlo předmětné správní řízení plně v souladu se správním řádem i se zákonem, když byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a pro vydání napadeného rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podkladové materiály, zjištění a závěry, ke kterým PČR Plzeň dospěla, byly řádně uvedeny ve výrokové části a byly popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo PČR Plzeň přijato. Námitky žalobce uvedené v odvolání byly shledány irelevantními a námitky týkající se dopadů do soukromého a rodinného života byly namítány pouze v obecné rovině, aniž by případnou nezákonnost žalobce blíže konkretizoval, resp. uváděl na podporu svého tvrzení konkrétní a relevantní skutečnosti, proto bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Žalobce v žalobě mimo jiné vyjádřil přesvědčení, že byl v řízení, které napadenému rozhodnutí ze dne 12.1.2014 předcházelo, zkrácen na svých právech a i samotné rozhodnutí je dle něho v rozporu s právními předpisy; je i přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalované je v rozporu se zákonem, trpí nepřezkoumatelností a je nepřiměřené, je tak v rozporu s ust. § 2, 3, 68 odst. 3 správního řádu a také v rozporu s ust. § 119 a 174a zákona, jelikož žalobce měl jak oprávnění k pobytu, tak i platné povolení k zaměstnání, proto nelze v jeho věci použít postup dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona, jelikož ten je možný pouze v případě, kdy by žalobce žádné povolení k zaměstnání neměl, proto aplikace tohoto ustanovení je v tomto případě nejen nezákonná, ale rovněž nepřiměřená. Pokud se žalobce dle tvrzení správního orgánu dopustil porušení zákona, měl správní orgán přistoupit k zahájení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, protože zákon dává správním orgánům několik možností „reakce“ na nezákonné jednání cizince a uložení správního vyhoštění je zcela nesporně na samotném vrcholu této hierarchie; správní orgány by proto k jeho uložení měly přistupovat pouze v případě, kdy nepostačuje postup mírnější. V případě, kdy cizinec je zaměstnancem s platným pracovním povolením i platným povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a pouze plní závazné pokyny svého zaměstnavatele, skutečně nelze uložit rozhodnutí o správním vyhoštění, které svou „tvrdoostí“ přesahuje závažnost možného pochybení účastníka řízení. Poukázáno bylo také na to, že žalobce na území ČR žije již od r. 2009 a do zdejší společnosti se již integroval, má zde vytvořeno sociální a pracovní zázemí, přičemž výživa jeho rodiny žijící na Ukrajině je odvislá od jeho zaměstnání na území ČR. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložit mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Po vyjádření žalované k žalobě a doručení správního spisu žalované zdejší soud rozsudkem ze dne 11.4.2014 č.j. 17A 5/2014-35 zrušil napadené rozhodnutí žalované ze dne 31. ledna 2014 č.j. X pro vady řízení a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (*výrok I.*) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náklady řízení v částce 4.114,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok II.*).

O včasné kasační stížnosti žalované ze dne 15.5.2014 rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*) rozsudkem ze dne 23.10.2014 č.j. 5 Azs 84/2014-32 tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11.4.2014 č.j. 17A 5/2014-35 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dle odůvodnění rozsudku obsahuje rozsudek krajského soudu vnitřní rozpor, pokud na jedné straně vylučuje uložení správního vyhoštění cizinci, který disponuje platným povolením k zaměstnání pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého vykonává pracovní činnost; a na straně druhé správnímu orgánu ukládá odstranění nedostatků v dokazování a posléze vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve věci je nesporné, že žalobce uzavřel dne 5.2.2013 se společností SEM Bohemia s.r.o. nový (další) pracovněprávní vztah, v jehož rámci vykonával činnost, pro kterou neměl vydáno platné povolení k zaměstnání (dohoda byla uzavřena na činnost: zhotovování dřevěných palet, skladování výrobků, manipulace s výrobky po skladovací ploše u odběratele společnosti pila Těně s.r.o.). Uvedený pracovní vztah byl uzavřen na základě dohody mezi zaměstnavatelem 1 Aneo s.r.o., zast. p. I. K., jednatelem a zaměstnavatelem 2 SEM Bohemia s.r.o., zast. R. S., jednatelem. Důvodem uzavření dohody dne 20.1.2013 byl nedostatek práce u společnosti Aneo s.r.o. Žalobce prokazatelně vykonával pracovní činnost pro jinou společnost než pro svého původního zaměstnavatele, se kterým měl uzavřenou dohodu o provedení práce a který byl uvedený v pracovním povolení a jiný druh pracovní činnosti, než pro kterou mu jako cizinci bylo vydáno pracovní povolení. Společnosti Aneo s. r. o. a SEM Bohemia s. r. o. jsou přitom odlišné,

samostatně působící subjekty. Úvahy krajského soudu, které stály za jeho závěrem, nenalezly odraz v písemném vyhotovení rozsudku. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval pouze rozsudek zdejšího soudu ze dne 22.8.2013, 1 As 67/2013-42, ve věci vyslání cizozemského zaměstnance k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení, aniž by ozřejmil jeho souvislost s postupem správních orgánů v nyní projednávané věci. Toto pochybení krajského soudu způsobilo další vadu napadeného rozsudku. Pokud je totiž odůvodnění rozsudku tvořeno převážně pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z rozsudku v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Krajský soud v dalším řízení bude muset nejprve postavit najisto, jaká skutková zjištění jsou základem jeho úvah. Řádně tedy přezkoumá průběh důkazního řízení před správními orgány, vyjádří se ke způsobu hodnocení důkazů a svým závěrům o vadnosti či bezvadnosti důkazního řízení pak přizpůsobí další procesní postup. Je-li v řízení sporná otázka, zda žalobce vykonával jiný druh pracovní činnosti, než pro kterou mu jako cizinci bylo vydáno pracovní povolení, pak je podle NSS třeba zodpovědět, zda jednání žalobce, který disponuje platným pracovním povolením vydaným pro určitého zaměstnavatele, určitý druh práce, určité místo a určité časové období, ale ve skutečnosti vykonává *jiný druh práce*, než na kterou mu bylo vydáno platné povolení k zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti, a v jiném místě a pro jiného zaměstnavatele, lze posoudit jako výkon práce bez pracovního povolení podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona a lze mu tak podle uvedeného ustanovení udělit správní vyhoštění. S tím souvisí i otázka, zda a za jakých podmínek cizinec může být svým zaměstnavatelem vyslán ve smyslu § 42 zákoníku práce i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, neboť výkon práce na pracovní cestě znamená jen změnu místa výkonu práce, nikoli však změnu druhu práce uvedeného v povolení. Stran úvah a závěrů krajského soudu, z nichž dovozuje podobnost vykonávaných prací žalobcem na stavbách a na pile, odkazuje NSS na Sdělení českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb. ze dne 16. června 2010 o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO). Také bylo uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Z připojeného spisu NSS sp. zn. 5 Azs 84/2014 soud zjistil, že v řízení o kasační stížnosti nebyl ze strany žalobce učiněn žádný úkon.

Dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Dle § 118 odst. 1 zákona se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním

vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu [zde odkaz na zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání] anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 31.1.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, ač je žalovaná přesvědčena, že nepochybila a postupovala v souladu s příslušnými zákony, její rozhodnutí splňuje podmínky stanovené v § 68 správního řádu, dostatečně se vypořádala s tím, z jakých důvodů považuje rozhodnutí PČR Plzeň ze dne 20.9.2013 za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu, rovněž se vyjádřila ke všem námitkám žalobce uvedeným v odvolání ze dne 27.9.2013, které doplnil dne 14.10.2013, ale žádnou z nich neshledala opodstatněnou.

Po rozsudku NSS ze dne 23.10.2014 shora citovaném *zdejší soud snažící se o co možná nejspravedlivější rozhodnutí v dané věci se zabýval námitkou žalobce spočívající v nepřiměřenosti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Dohodu ze dne 20.1.2013 mezi společnostmi Aneo s.r.o. a SEM Bohemia s.r.o. na dobu od 20.1. do 31.3.2013 ohledně dvou zaměstnanců firmy Aneo s.r.o., tj. i žalobce, čerpajících od 1.1.2013 pracovní volno bez náhrady příjmů, protože se zaměstnavateli nepodařilo pro ně zajistit dostatečné množství práce, aby mohli pracovat pro zaměstnavatele SEM Bohemia s.r.o., uzavřeli toliko jednatelé uvedených společností, nikoli zaměstnanci, jichž se dohoda týkala. Až poté byla dne 5.2.2013 uzavřena Dohoda o provedení práce mezi žalobcem a firmou SEM Bohemia s.r.o. týkající se zhotovení dřevěných palet, skladování výrobků a manipulace s nimi na skladovací ploše u odběratele společnosti Pila Těně s.r.o. na dobu od 6.2. do 31.3.2013 (300 hodin), odměna ve výši 65 Kč/hodinu před zdaněním. Na uvedené pile byl žalobce dne 21.2.2013 kontrolován pracovníky Celního úřadu pro Plzeňský kraj. Do protokolu sepsaného dne 21.2.2013 žalobce uvedl, že není zaměstnancem Pila Těně, kde pracuje od 6.2.2013, kam je přivezl pan S. (jmenovaný jim dal něco podepsat, ale co to bylo, neví, bylo to asi před rokem a od té doby nic, tento papír má jmenovaný u sebe), ale pracuje pro firmu SEM Bohemia, která byla do konce roku 2012 firma Aneo s.r.o., na níž má vydáno pracovní povolení. Z uvedeného je jednoznačně zřejmé, že žalobce neučinil sebemenší kroky k tomu, aby se dopustil protizákonného jednání, naopak byl přesvědčen, že na pile pracuje pro svého zaměstnavatele firmu SEM Bohemia, která do konce roku byla firmou Aneo s.r.o., pro niž mu bylo vydáno rozhodnutí úřadu práce ohledně zaměstnání s místem výkonu práce v Praze. Žalobce ani nevěděl, jak dlouho bude na pile pracovat, protože práci mu domluvil pan S., pro kterého pracoval v Praze na stavbě, na fasádách, když v současné době nebylo na stavební práce počasí, z čehož vyplývá, že nepochybně předpokládal, že až bude příhodné počasí, bude zase pracovat v Praze na stavbách pro svého zaměstnavatele. Nelze ani přehlédnout skutečnost vyplývající ze správního spisu, kdy vyplývá z Úplných výpisů z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze ze dne 16.8.2013, že jmenovaný R. S. byl nejprve*

jednatel firmy Aneo s.r.o. do 1.10.2012 a od 27.12.2012 jednatelem firmy SEM Bohemia, je tudíž otázkou, zda tato skutečnost byla známá žalobci s ohledem na jím uvedené skutečnosti do protokolu shora citovaného, kdy dle něho se do konce roku 2012 jednalo o firmu Aneo s.r.o. a poté o firmu SEM Bohemia. Rovněž není zcela zřejmé, zda Dohoda o provedení práce byla dne 5.2.2013 žalobcem skutečně podepsána, jelikož uvedl do protokolu dne 21.2.2013, že panu S. něco podepisoval před rokem a od té doby nic, přičemž tato dohoda byla datována 5.2.2013, tedy necelé tři týdny před sepsáním protokolu, tudíž lze důvodně předpokládat, že by si podpis dohody žalobce nepochybně pamatoval.

Dle názoru zdejšího soudu nemůže být žalobce trestán za něco, co sám nezpůsobil, jelikož z obsahu správního spisu vůbec nevyplývá, že by žalobce vyvinul jakoukoli iniciativu k tomu, aby se dopustil protiprávního jednání, které by bylo způsobilé k naplnění obsahu citovaného § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona. Naopak jako zaměstnanec, tj. osoba v podřízeném postavení, neměl možnost odmítnout, co bylo ujednáno jednatelem firem, tj. „zapůjčení“ pro jinou firmu a na jinou práci, a tedy neměl ani možnost ovlivnit konání svého zaměstnavatele, přičemž jednatele firem mu předmětné zaměstnání zprostředkovali. Žalobci nebyla dána možnost vybrat si, zda na záměr zaměstnavatele přistoupí či nikoli s ohledem na jeho vztah podřízenosti vůči němu. Navíc se jednalo o první zjištěné porušení zákona ze strany žalobce, které však nezpůsobil žalobce, ale jeho zaměstnavatel, který vůči němu nepostupoval v souladu se zákoníkem práce (*zákon č. 262/2006 Sb.*), jednalo-li se o překážku na straně zaměstnavatele např. ve smyslu § 207 písm. b). S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti lze toliko konstatovat, že se jedná o mimořádný případ, když ani v judikatuře NSS nebyl obdobný či srovnatelný případ nalezen kromě věci týkající se uvedeného druhého spolupracovníka, který se nachází ve stejné situaci jako žalobce. Žalobci nepochybně trval pracovní poměr u jeho zaměstnavatele i po dobu výkonu práce na pile, protože jinak by nebyl „půjčen“ jinému zaměstnavateli. Pokud by však netrvalo jeho zaměstnání u firmy Aneo s.r.o., pro něž má příslušné povolení, v předmětnou dobu, nepochybně by k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona došlo v případě výkonu práce pro jiného zaměstnavatele a tehdy by na místě byla jeho aplikace zcela oprávněná. S ohledem na uvedená zjištění se v této věci ohledně správního vyhoštění nejedná o přiměřené rozhodnutí, když dostatečným způsobem žalovaná nevyhodnotila všechny rozhodné skutečnosti v této věci a dopustila, aby byl potrestán ten, kdo celou situaci nezapříčinil. Nelze ani přehlédnout, že žalobce se zdržuje v ČR již od roku 2009 a žádná pochybení z jeho strany v této oblasti (*pobyt v ČR a výkon pracovní činnosti*) nebyla zjištěna a tedy ani řešena. V této souvislosti soud zdůrazňuje i diferenciaci mezi různě společensky závažnými formami porušení povinnosti k povolení k zaměstnání, k čemuž je rovněž třeba přihlížet a přitom zákon o pobytu cizinců sice stanoví, že výkon práce bez povolení může vést k vyhoštění, nikoli musí, proto je tedy nutné dodržet principy jednoty, racionality a vnitřní bezrozpornosti právního řádu a tyto pojmy vykládat stejně samozřejmě s přihlédnutím ke specifickým jednotlivých věcí.

Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitých právních pojmů, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce se nedostatečně vypořádalo s otázkou jeho (ne)přiměřenosti ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Mezi hlediska, která je nutno vzít v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či

trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby i na rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce) a také v souzené věci je třeba nalézt korektní rovnováhu mezi přítomnými legitimními zájmy.

Soud po zhodnocení obsahu správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány nedostatečně zvážily intenzitu zásahu správního vyhoštění do soukromého života žalobce tím, že rozhodly o jeho správním vyhoštění, ačkoli žalobce neučinil žádné kroky o své vlastní vůli, které by směřovaly k porušení zákona o pobytu cizinců, přitom se mohl oprávněně domnívat, že vše, co se týká jeho pracovní činnosti v uvedeném období se vyřizuje v rámci jedné firmy (*opak ze správního spisu nevyplývá*). Žalobce ani neměl k dispozici onu příslušnou smlouvu, neboť tu předložil jmenovaný jednatel (S.) dne 21.2.2013 při kontrole Celním úřadem pro Plzeňský kraj, jak vyplývá z kopie protokolu ze dne 26.4.2013 založeného ve správním spisu. Dle názoru zdejšího soudu *podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v projednávané věci nebyly plně splněny, proto napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno pro vady řízení spočívající v tom, že uložené správní vyhoštění žalobce je dle soudu nepřiměřené i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce měl k dispozici platné příslušné povolení úřadu práce ve znění shora citovaném, tudíž nelze jednoznačně konstatovat, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a tím jsou splněny zejména podmínky pro použití § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona k rozhodnutí o správním vyhoštění*, jak bylo učiněno v této věci, čímž došlo k poškození práv žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Rovněž se lze domnívat, že i délka celého řízení, na níž se výrazně podílí i soudní řízení kvůli objektivním skutečnostem, za což se soud tímto omlouvá, po níž žalobce nevěděl, zda řízení bude skončeno v jeho prospěch či neprospěch, bylo pro něho dostatečnou sankcí.

Ve správním řízení soud neshledal pochybení, toliko je toho názoru, že správní orgány neučinily správný závěr ze všech zjištěných skutečností, jelikož nelze postupovat vždy toliko formalisticky, ale je nutno zohlednit vše, co bylo zjištěno ve prospěch i neprospěch žalobce, což však v této věci dle soudu nebylo naplněno. Zdejší soud též poznamenává, že v rozsudku ze dne 11.4.2014 netvrdil, že se jednalo o stejný druh pracovní činnosti, pro které měl žalobce povolení, ale jen uvedl, že jím vykonávaná činnost při kontrole nebyla zcela mimo povolený druh práce, jelikož i dřevěné palety jsou používány v oblasti výstavby budov.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti shora uvedené, což tvoří vady řízení. Ostatní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými, když nezákonnost nebyla soudem shledána, jelikož žalovaná rozhodla v souladu s příslušným zákonem (i metodickým vedením) a její rozhodnutí bylo shledáno přezkoumatelným. Zdejší soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) o *zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 31.1.2014 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení dle § 78 odst. 1, 4 a 5 s.ř.s. (výrok I. rozsudku)* s tím, že se bude řídit právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v tomto zrušujícím rozsudku, přičemž soudu se jeví nejvhodnějším postupem ze strany žalované zastavení řízení, čímž bude i realizován tento rozsudek.

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce mající ve věci úspěch požadovanou náhradu nákladů řízení upřesnil dne 17.3.2014, kdy za jeden úkon (*podání žaloby*) požadoval 3.100,-Kč a jeden režijní paušál 300,-Kč, tedy částku 3.400,-Kč zvýšenou o daň z přidané hodnoty (*připojil i kopii rozhodnutí o registraci daňového subjektu (AK Čechovský & Václavek, s.r.o.) ze dne 30.1.2013 jako poplatníka této daně*) o částku 1.344,-Kč, celkem 4.744,-Kč. Soud přiznal náhradu nákladů řízení za požadovaný úkon ve výši 3.400,-Kč odpovídající § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ale daň z přidané hodnoty z uvedené částky činí 714,-Kč, nikoli požadovaných 1.344,-Kč, proto byla přiznána celková částka 4.114,-Kč (*výrok II. rozsudku*), když lhůtu stanovenou žalované k zaplacení uvedené částky k rukám zástupce žalobce považuje soud za přiměřenou. Žalovaná nepožadovala žádné náklady tohoto řízení, i když měla úspěch v řízení o kasační stížnosti, ale její rozhodnutí ze dne 31.1.2014 bylo nakonec znovu zrušeno, i když z jiných důvodů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. listopadu 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně